

HỒI THỨ HAI TRĂM BỐN MƯƠI TÁM
XUỐNG GIANG NAM ẨN TÍCH MAI DANH

Lại nghe cả hai bên bờ những tiếng còi tre thổi lên toe toe, kẻ xuống người họa.

Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói:

- Đúng là hiệu còi của Thiên Địa Hội.

Mấy chục người kỵ mã đi đến bên quan thuyền, bỗng nghe trên bờ mé Tây có tiếng người hô:

- Vì Tiểu Bảo ra đây!

Vì Tiểu Bảo khẽ cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Tên nào mà chẳng biết kẻ trên người dưới? Sao hử không kêu Vi Hương chủ.

Gã toan chạy ra đầu thuyền thì Tô Thuyên cản lại nói:

- Hãy khoan! Để tiện thiếp hỏi lại cho rõ đã.

Mụ chạy ra ngoài khoang thuyền lớn tiếng hỏi:

- Anh hùng hảo hán ở đâu muốn gặp Vi tướng công?

Mụ ngó lên hai bên bờ thì thấy những người kỵ mã đều bịt đầu bằng khăn xanh, tay cầm binh khí.

Người đi đầu bên Tây ngạn đáp:

- Bọn ta là người Thiên Địa Hội.

Tô Thuyên khẽ hỏi:

- Khẩu hiệu của Thiên Địa Hội lúc diện kiến ra sao?

Vì Tiểu Bảo đồng dạc hô:

- Ngũ nhân phân khai nhất thủ thi, thân thượng hồng anh vũ nhân tri. Nếu là anh em Thiên Địa Hội mà chưa quen biết thì đọc thơ tiếp để nhận nhau.

Không ngờ người kia ngồi trên ngựa đáp:

- Đây là thơ cũ của Thiên Địa Hội. Từ ngày Vi Tiểu Bảo phản hội hàng địch, sát hại sư phụ để cầu vinh hoa phú quý, hết thấy các khẩu hiệu đã đổi lại.

Vi Tiểu Bảo kinh hãi hỏi lại:

- Ông bạn là ai? Sao lại hỏi thế?

Người kia hỏi lại:

- Người có phải là Vi Tiểu Bảo không?

Vi Tiểu Bảo liệu chừng không chối cãi được liền đáp:

- Tại hạ chính là Vi Tiểu Bảo.

Người kia nói:

- Có cho người hay cũng chẳng hề gì. Ta là họ Thư ở Hoành Hóa Đường trong Thiên Địa Hội.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là Thư đại ca. Trong vụ này có nhiều chỗ hiểu lầm. Lý Hương chủ trong quý đường có đến đây không?

Gã họ Thư hần học đáp:

- Người gây lên tội ác ngập đầu. Lý Hương chủ đã bị người làm cho uống mạng, sao còn giả vờ hỏi?

Quần hùng bên Tây ngạn lớn tiếng la:

- Vi Tiểu Bảo phản bội hàng địch, hại sư cầu vinh. Thư đại ca bất tất phải nói nhiều với gã. Bữa nay chúng ta phân thây gã làm muôn đoạn đăng báo thù cho Trần tổng đà chúa và Lý Hương chủ.

Mọi người bên Đông ngạn nghe tiếng đều la ó om sòm.

Đột nhiên nghe đánh vèo một cái. Có người liệng một viên Phi hoàng thạch xuống.

Vi Tiểu Bảo vội rút vào trong khoang thuyền ngấm ngấm kêu khổ.

Gã nghĩ bụng:

- Té ra Lý Hương chủ ở Hoành Hóa Đường chết rồi. Những anh em đây không hiểu trắng đen hành động nóng nảy, biết làm thế nào?

Lại nghe những tiếng lách tách vang lên ở trên mũi thuyền. Hai bên không ngọt phóng ám khi đánh xuống. May mà thuyền đậu giữa sông hai bên đều có bãi rộng cách bờ sông khá xa, nên ám khí bày ra đều rớt xuống sông, mà có vào thuyền thì luồng lực đạo cũng đã yếu rồi.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đây là thảo thuyền tá tiền... Ta là Lỗ Túc chỉ sợ run. Vị nào là Gia Cát Lượng mau mau nghĩ biện pháp đối phó.

Cố Viêm Võ cùng bọn thuyền phu đều ở đằng lái thấy ám khí bắn dữ cũng ẩn vào trong khoang.

Đột nhiên ánh lửa lấp loáng. Mấy mũi hỏa tiễn bắn vào mũi thuyền làm cho phát hỏa.

Vi Tiểu Bảo la:

- Trời ơi! Nguy đến nơi rồi! Hỏa siêu Vi Tiểu Bảo!

Tô Thuyền lớn tiếng hô:

- Cố Viêm Võ tiên sinh ở đây. Các người không được vô lễ.

Mụ nghĩ đến Cố Viêm Võ danh vọng rất lớn trên chốn giang hồ, chắc bọn người Thiên Địa Hội không dám đắc tội với y. Nhưng hai bên bờ tiếng người huyên náo, lẫn át tiếng hô của mụ.

Vi Tiểu Bảo liền nói:

- Các vị nương tử! Chúng ta đồng thanh hô "Cố Viêm Võ tiên sinh ở đây". Một, hai, ba...

Bảy vị phu nhân theo Vi Tiểu Bảo đồng thanh hô:

- Cố Viêm Võ tiên sinh ở đây.

Mọi người hô ba lần, thanh âm trên bờ dần dần yên tĩnh lại. ám khí cũng không phát ra nữa.

Thư Hương chủ hỏi:

- Cố Viêm Võ tiên sinh ở trong thuyền ư?

Cố Viêm Võ ra đứng đầu thuyền chấp tay đáp:

Tiểu đệ là Cố Viêm Võ đây.

Hương chủ họ Thư la lên một tiếng "úi chao!" rồi hạ lệnh:

- Anh em biết lội nước mau nhảy xuống sông lôi thuyền vào bờ.

Những tiếng bì bõm vang lên không ngớt. Mười mấy người trong hội nhảy xuống sông Vận Hà lôi quan thuyền vào bờ.

Lúc này thế lửa rất mạnh. Song Nhi kéo Vi Tiểu Bảo nhảy lên bờ trước. Mọi người lục tục theo sau.

Anh em Thiên Địa Hội tay cầm binh khí bao vây xung quanh.

Thư Hương chủ nhìn Cố Viêm Võ chấp tay nói:

- Tại hạ là Thư Hóa Long ở Hoành Hóa Đường trong Thiên Địa Hội xin bái kiến Cố tiên sinh.

Cố Viêm Võ chấp tay đáp lễ.

Một lão già khom lưng nói:

- Trong cuộc Sát Quy Đại hội ở phủ Hà Giang ngày trước, anh hùng thiên hạ đều suy cử Cố tiên sinh làm Tổng quân sư. Tại hạ đã được gặp mặt Cố tiên sinh một lần. Nay những anh em đây hành vi có chút lỗ mãng, mong tiên sinh tha tội.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Các vị hành động quả là lỗ mãng thật.

Lão già kia lớn tiếng:

- Ta nói chuyện với Cố tiên sinh, ai thềm nói với tên tiểu Hán gian như người?

Lão vươn tay nắm lấy trước ngực Vi Tiểu Bảo.

Song Nhi đưa tay trái lên gạt, lại xoay tay mặt ra chiêu cầm nã nắm lấy cổ tay lão, mượn thế đẩy mạnh một cái.

Lão già đứng không vững bị hất té ra ngoài xa.

Hai tên cùng hội chúng trong Thiên Địa Hội vội chạy đến đỡ lão đây.

Cố Viêm Võ la lên:

- Chúng ta hãy thảo luận bằng lời nói tử tế. Không nên động võ! Không nên động võ!

Lúc này chiếc quan thuyền đã chày đến khoang trong. ánh lửa soi rõ mặt mũi mọi người.

Tô Thuyền đang bồng đứa nhỏ liền giao cho Mộc Kiếm Bình. Mụ nghĩ thầm:

- Ở đây chỉ có ta và Song Nhi là có võ công cao thâm hơn hết, muốn bảo vệ Tiểu Bảo xông ra khỏi trùng vi chẳng khó khăn gì. Hội chúng Thiên Địa Hội chỉ nhằm đối phó một mình Tiểu Bảo. Gã mà thoát thân rồi thì bọn hán tử giang hồ này chắc không làm khó dễ gì đến hạng đàn bà con nít.

Mụ liền cùng Song Nhi đứng kèm hai bên Vi Tiểu Bảo và nhằm sẵn ba con ngựa đề phòng khi cuộc thương nghị bế tắc là lập tức động thủ cướp ngựa chạy đi.

Cố Viêm Võ kéo tay Thư Hóa Long nói:

- Thư đại ca! Xin đại ca ra đây nói chuyện.

Hai người dắt nhau ra xa mấy trượng.

Thư Hóa Long nghe Cố Viêm Võ nói mấy câu rồi lớn tiếng hô hoán sáu, bảy người tới. Trong đó có cả lão già bị Song Nhi hất ngã. Xem chừng bọn này đều là thủ lĩnh.

Kỳ dư ngoài bốn chục tên hội chúng đều đứng bao vây Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Những đồ đạc trong thuyền này không phải ít tiền. Các người làm cháy hết rồi! Chà chà! Phên này Hoành Hóa Đường phải phá sản cũng không đủ bồi thường.

Trong bọn hội chúng có người giơ đao uy hiếp, có người buông tiếng dọa mạ. Vi Tiểu Bảo không lý gì đến họ. Gã chắc mẩm Cố Viêm Võ sẽ giải thích được rõ nội vụ với bọn Thư Hóa Long.

Quả nhiên bọn Thư Hóa Long cùng bọn thủ lĩnh Hoành Hóa Đường nghe Cổ Viêm Võ giải thích mới biết nội vụ nhiều điều khuất khúc. Vì Tiểu Bảo làm quan lớn tại triều đình Mãn Thanh vẫn khiến họ không thích, nhưng Tổng đà chúa Trần Cận Nam không phải là gã hạ sát đủ khiến cho bao nhiêu nỗi phẫn nộ đều tiêu tan.

Mọi người nói chuyện rồi trở lại chỗ cũ.

Thư Hóa Long nhìn Vi Tiểu Bảo chấp tay nói:

- Vi Hương chủ! Vừa rồi bọn tiểu đệ có chỗ hiểu lầm. Nếu không được Cổ tiên sinh mở đường tất xảy ra chuyện đắc tội với Hương chủ.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Sự thực muốn đắc tội với tiểu đệ cũng không phải chuyện dễ.

Gã nói rồi lạng người chênh chếch đi, thi triển công phu Thần Hành Bách Biến, hết xuyên qua mé tả lại xông sang mé hữu. Chỉ ba cái nhô lên hụp xuống gã đã thoát ra khỏi vòng vây của mọi người xa đến năm, sáu trượng. Gã liền nhảy lên lưng ngựa.

Bọn Thư Hóa Long giật mình kinh hãi. Chẳng ai ngờ thuật khinh thân của Vi Tiểu Bảo lại thần diệu khôn lường đến thế. Bất giác mọi người đều lạnh bầm:

- Bản lãnh gã này cao minh như vậy, trách nào gã còn nhỏ tuổi đã làm đến Hương chủ ở Thanh Mộc Đường. Cổ lai những bậc minh sư thường dạy nên cao đồ. Đệ tử chính tông của Tổng đà chúa quả nhiên không phải tầm thường.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tiểu đệ xin cáo từ.

Gã giật dây cương cho ngựa chạy.

Mọi người thấy Vi Tiểu Bảo chạy về phía Tây mười mấy trượng rồi đột nhiên xuống ngựa, xông qua mặt Tây Bắc, chột xuyên qua bên tả, chột lạng qua mé hữu, rồi không hiểu gã làm thế nào mà lại trở về giữa vòng vây.

Gã cười hì hì đứng sững đương trường. Chẳng ai nhìn rõ gã tiến vào vòng bằng cách nào.

Bọn hội chúng trong Thiên Địa Hội nhìn nhau kinh hãi.

Thư Hóa Long chấp tay nói:

- Bản lĩnh Vi Hương chủ xuất thần nhập hóa. Tại hạ rất khâm phục.

Vi Tiểu Bảo chấp tay cười đáp:

- Cái đó không bỏ làm trò cười cho Thư đại ca.

Thực ra gã xuất nhập vòng vây cố nhiên nhờ kinh công vi diệu nhưng một phần là do gã "Thanh Đông Kích Tây", động tác bất ngờ.

Lão già kia ở Hoành Hóa Đường võ công rất cao cường khiến anh em bản đường rất khâm phục mà bị Song Nhi nắm lấy đây một cái hất ngã lăn long lóc khiến họ càng bỏ vía. Họ đoán chừng sáu vị thiếu phụ kia đều là nhưng cao thủ phi thường. Ai cũng tự lượng bên mình tuy đông người nhưng nếu xảy cuộc động thủ thì e rằng đã bị một phen thất bại xiềng liếng.

Thư Hóa Long nói:

- Cổ tiên sinh vừa cho hay Vi Hương chủ người ở Tào mà lòng vẫn ở Hán, muốn làm lên đại sự kinh thiên động địa để người Hán được nở mày nở mặt. Nay là lúc Vi Hương chủ đứng lên khởi sự. Bọn tiểu đệ ở Hoành Hóa Đường tuy chẳng có bản lĩnh gì, nhưng được Vi Hương chủ sai khiến thì dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng quyết chẳng lùi bước.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ!

Thư Hóa Long thấy gã tỏ vẻ nhặt nhẻo, đột nhiên giơ ngón tay trở bên phải lên đâm vào mắt bên trái mình đánh sột một cái. Lập tức máu tươi chảy đầm đìa.

Mọi người đều bật tiếng la hoảng.

Bọn Vi Tiểu Bảo, Cổ Viêm Võ cũng giật mình kinh hãi, vội hỏi:

- Thư đại ca! Đại ca... làm gì vậy?

Thư Hóa Long ngang nhiên đáp:

- Tiểu đệ xúc phạm Vi Hương chủ là mang tội bất kính người trên chiếu theo luật lệ của bản hội, đáng lý phải đâm thủng cả cặp con ngươi để trừng phạt về tội

có mắt không trông, nhưng tiểu đệ lưu lại một con mắt để coi Vi Hương chủ làm nên sự nghiệp kinh thiên động địa.

Lão già kia cất giọng trầm trầm hỏi:

- Nếu Cổ tiên sinh và anh em đều bị lừa gạt. Vi Hương chủ chỉ nói mà không làm, thủy chung vẫn tham đồ phú quý giữ lấy quan cao tước cả thì sẽ ra sao?

Thư Hóa Long đáp:

- Nếu thế thì Vi Hương chủ cũng tự móc trông mắt để bồi thường cho tiểu đệ.

Dứt lời y nhìn Cổ Viêm Võ và Vi Tiểu Bảo khom lưng thi lễ cáo từ:

Bọn tiểu đệ chờ đợi tin tức thành công của Vi hương chủ.

Đoạn y vẫy tay một cái, quần hùng Thiên Địa Hội liền lên ngựa rút lui.

Còn nghe lão già quay lại nói:

- Vi Hương chủ! Hương chủ về nhà hỏi lại lệnh đường xem lệnh tôn là người Hán hay người Mãn và đừng quên tổ tông nhà mình.

Những tiếng còi trúc vang lên. Cả quần hùng bên Đông ngạn cũng phóng ngựa đi về phía Nam.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai đoàn kỵ mã ở hai bên bờ sông đều đi hết sạch. Chiếc quan thuyền ở dưới sông còn đang cháy chưa tắt.

Cổ Viêm Võ thở dài nói:

- Các vị huynh đệ kia hãy còn có ý hoài nghi Vi Hương chủ. Bọn họ là những trang hào kiệt quê mùa nên nói năng cùng hành động không khỏi có vẻ thô bạo, nhưng tấm lòng trung nghĩa của họ khiến cho người ta phải kính phục.

Lão nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Vi Hương chủ! Những điều gì cần nói, chúng ta đều đã nói hết rồi. Mong rằng Hương chủ đừng quên mình là con cháu của người đại Hán. Bây giờ xin tạm chia tay, rồi đây còn nhiều phen hội ngộ.

Dứt lời lão khom lưng bái biệt, cùng mấy vị Hoàng, Tra, Lữ lên đường.

Vì Tiểu Bảo thần trí băng khuâng đứng ngẩn người trên bờ sông. Ngọn gió thu hiu hắt thổi khiến gã cảm thấy lạnh lùng.

Ngọn lửa dưới quan thuyền đã nhỏ dần, thỉnh thoảng phát ra những tiếng nổ lách rắc.

Vì Tiểu Bảo tự hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Tô Thuyên nói:

- May còn được một con thuyền chưa cháy, chúng ta hãy trở về Tứ Dương tập rồi thủng thẳng tính kế lâu dài.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Lão già đó bảo ta về nhà hỏi lại mẫu thân xem tiên phụ là người Mãn hay người Hán. Ha ha! Lão nói vậy là đúng.

Tô Thuyên khuyên giải:

- Tiểu Bảo! Bọn người thô tục đó ăn nói hồ đồ, hà tất tướng công phải để tâm? Chúng ta xuống thuyền đi.

Vì Tiểu Bảo đứng yên không nhúc nhích. Lòng dạ rối bời, gã cúi xuống nhìn mấy giọt máu dưới đất. Đây là những giọt máu từ con mắt bên trái của Thư Hóa Long nhỏ xuống. Đột nhiên gã gầm lên:

- Lão gia không làm nữa! Lão gia không làm nữa!

Bầy vị phu nhân giết mình.

Vì Song Song đã ngủ say trong lòng mẫu thân nghe tiếng gã gầm thét giết mình tỉnh dậy khóc òa lên.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Hoàng đế bắt ta đi đánh Thiên Địa Hội. Thiên Địa Hội bức bách ta làm Hoàng đế. Lão gia hai chân đứng hai đầu thuyền mà cả hai bên đều không tốt. Một bên muốn chặt đầu ta, một bên đòi móc mắt ta. Con người được mấy cái đầu, mấy con mắt? Hết người này đòi chặt đầu lại đến kẻ khác đòi móc mắt. Thế thì lão gia còn được cái gì? Không làm nữa là xong. Bất cứ cái gì lão gia cũng không làm.

Tô Thuyên thấy thái độ gã thất thường liền tìm lời ôn nhu khuyên giải:

- Làm quan tại triều suốt ngày hồi hộp trong lòng chẳng có chi là thú. Làm hương chủ Thiên Địa Hội cũng chẳng hay ho gì. Tướng công nhất quyết không làm nữa là phải lắm.

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ hỏi:

- Các vị đều khuyên ta không làm gì nữa phải không?

Bọn Tô Thuyên, Phương Di, A Kha, Tăng Nhu, Mộc Kiếm Bình, Song Nhi sáu người đều gật đầu. Chỉ một mình Kiến Ninh Công chúa không đồng ý hỏi:

- Người mới làm đến Công tước, sao lại bỏ không muốn làm quan nữa? Ta tưởng người làm đến tể tướng, phong đến tước Vương rồi hãy cáo lão. Vả lại bây giờ người muốn từ quan, nhất định Hoàng đế ca ca cũng không chuẩn cho.

Vi Tiểu Bảo tức mình đáp:

- Ta đã không làm quan là không bị Hoàng đế cai quản nữa. Hoàng đế bắt quá là một đại cữu tử của ta. Con mẹ nó! Nếu còn chuyện rắc rối thì cả cái đại cữu tử cũng không thềm nhận nữa.

Không nhận Hoàng đế làm đại cữu tử tức là không muốn lấy Công chúa làm vợ. Công chúa sợ quá không dám nói nữa.

Vi Tiểu Bảo thấy bảy vị phu nhân không có điều chi dị nghị, trong lòng cao hứng reo lên:

- Hoành Hứa Đường đốt thuyền của ta là hay lắm! Là tuyệt diệu! Chúng ta lên lút trốn đi. Địa phương quan sẽ báo cáo về triều đình là ta bị giặc cướp đốt chết hết rồi. Từ đây đại cữu tử không tìm kiếm ta nữa.

Bọn Tô Thuyên nghe nói đều vỗ tay hoan hô.

Tám người bàn định xong xuôi, Vi Tiểu Bảo, Công chúa, Song Nhi ba người cải trang đến trước khách sạn ở Hoài Âm chờ đợi.

Tô Thuyên cùng Phương Di, Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu trở về Tứ Dương tập, thu thập vàng bạc cùng đồ tế nhuyễn ở những thuyền khác rồi phao ngôn quan thuyền của Vi Công gia đang đêm bị giặc cướp tập kích đốt thuyền giết người.

Chỉ có mấy tên thuyền phu biết rõ Vi Tiểu Bảo không chết là mối hậu hoạn. Tô Thuyền muốn giết chúng đi để bịt miệng, bỏ xác ở bờ sông khiến sự việc thêm phần chứng cứ, nhưng Mộc Kiếm Bình trong lòng không nỡ, nàng kiên trì can gián đừng giết kẻ vô tội.

Tô Thuyền nói:

- Hay lắm! Kiếm Bình muội muội là người nhân hậu, Hoàng thiên sẽ phù hộ cho muội muội sinh thêm mấy đứa con vừa mập vừa ngộ.

Rồi mù quay sang bảo Vi Tiểu Bảo:

- Ta cầm kiếm giết người. Người chạy trốn vào trong rừng rồi kêu thét lên giả vờ bị ta giết chết.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Mụ điên này! Định mưu sát thân phu ư?

Rồi gã lớn tiếng la:

- Trời ơi! Giết người! Cứu mạng! Cứu mạng!

Đoạn gã co giò chạy vào rừng cây.

Tô Thuyền cầm kiếm rượt theo.

Lại nghe Vi Tiểu Bảo kêu thét lên:

- Cứu mạng! Cứu mạng! Nó giết người...

Rồi im bặt.

Mộc Kiếm Bình biết là chuyện giả nhưng nghe Vi Tiểu Bảo kêu rú thê thảm, trống ngực nàng đánh thình thình, nàng khẽ hỏi Song Nhi:

- Song Nhi muội tử! Có phải... y giả vờ không?

Song Nhi đáp:

- Tỷ tỷ đừng sợ. Dĩ nhiên là chuyện giả.

Nhưng chính thị cũng không khỏi sợ hãi.

Bỗng thấy Tô Thuyền từ trong rừng cầm kiếm chạy ra, miệng hô lớn:

- Phải giết hết bọn thuyền phu!

Bọn thuyền phu đang chui rúc ở bờ sông, thấy hội chúng Thiên Địa Hội phóng hỏa đốt thuyền, Tô Thuyền hành hung đuổi giết Vi Công gia, liền bỏ chạy tán loạn. Chỉ trong khoảnh khắc chúng đã mất biến không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Song Nhi trong lòng vẫn băn khoăn về Vi Tiểu Bảo, liền ba chân bốn cẳng chạy vào rừng, thấy gã nằm thẳng cẳng dưới đất không nhúc nhích. Thị sợ hết hồn tưởng gã chết thật, nhảy xổ lại gọi:

- Tướng công! Tướng công!

Người Vi Tiểu Bảo vẫn nằm cứng đờ khiến Song Nhi càng thêm hồi hộp, thị vội vươn tay ra đỡ gã dậy.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên giang hai tay ôm chặt lấy thị, miệng hô:

Đại công cáo thành, phải hôn một cái!

Cả tám vợ chồng hành động theo kế hoạch, thu thập tài vật, cải trang về đến Dương Châu. Vi Tiểu Bảo đón tiếp mẫu thân rồi cả nhà cùng xuống Vân Nam từ đây mai danh ẩn tích, tiêu dao ngày tháng ở thành Đại Lý.

Những lúc nhàn rỗi, Vi Tiểu Bảo lại nhớ tới trong thành Nhã Khắc Tát trên núi Lộc Đỉnh còn kho tàng rất lớn, nhưng thấy mình giàu có, trong lòng đã thỏa mãn, lại nghĩ đến mối giao tình tha thiết với vua Khang Hy nên không nỡ khai quật làm tổn thương long mạch của Nhà Vua.

Vua Khang Hy cũng biết tư cách và bản lĩnh Vi Tiểu Bảo quyết không đến nỗi bị giặc cướp sát hại một cách dễ dàng, huống chi lại không tìm thấy thi thể gã đâu. Nhà Vua không ngót phái người minh tra暗访 mà không ra manh mối.

Những sử gia đời sau có chép việc Nhà Vua sáu lần xuống Giang Nam để thị sát công tác trên sông Đại Hà, nhưng thực ra tuần thị Hà công hà tất phải xuống đến Hàng Châu? Mỗi chuyến nam du Nhà Vua còn đình lưu ở Dương Châu rất lâu, phải nhiều người đến các đờ trường, kỹ viện, trà quán, tửu lâu điều tra mà chẳng được tin tức gì về Vi Tiểu Bảo, khiến mặt rồng lăm lăm đắm chiều.

Người đời sau khảo chứng: tổ phụ của Tào Tuyết Cần tác giả pho Hồng Lâu Mộng là Tào Dãn nguyên trước làm Ngự tiền thị vệ, sau được Vua Khang Hy phái đi làm chức tạo ở Tô Châu, lại là chức tạo ở Giang Ninh là những nơi phồn hoa mặt Giang Nam để tìm kiếm Vi Tiểu Bảo. Đó là chuyện về sau hãy xin tạm gác.

Nhắc lại hôm ấy Vi Tiểu Bảo đến Dương Châu, đưa cả phu nhân cùng các con vào Lệ Xuân viện để gặp mẫu thân.

Mẫu tử trùng phùng, nỗi hoan hỷ kể sao cho xiết!

Vi Xuân Phương thấy bảy cô con dâu đều xinh đẹp, mừng thầm:

- Thằng lỏi Tiểu Bảo lựa gái thật là tài. Gã mà mở kỹ viện nhất định phát đạt lớn.

Vi Tiểu Bảo dắt mẫu thân vào phòng hỏi:

- Má má! Phụ thân của hài nhi là ai?

Vi Xuân Phương trợn mắt lên hỏi lại:

- Ta biết thế nào được?

Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Trước khi mang thai hài nhi, má má đã tiếp ai?

Vi Xuân Phương đáp:

- Khi ấy ta còn trẻ đẹp, hàng ngày phải tiếp mấy người, làm sao mà nhớ được?

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Những người khách đó là người Hán cả chứ?

Vi Xuân Phương đáp:

- Người Hán thì dĩ nhiên rồi, nhưng có cả những ông quan người Mãn và cả võ quan người Mông Cổ.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Có bọn quý ngoại quốc không?

Vi Xuân Phương tức giận đáp:

- Người cho má người là mục điểm tồi tàn hay sao mà tiếp cả bọn quý ngoại quốc? Con bà nói! Bọn quý La Sát, quý Hồng Mao mà lần tới Lệ Xuân viện là lão nương cầm chổi đuổi ra ngay.

Vi Tiểu Bảo yên dạ nói:

- Thế thì hay lắm.

Vi Xuân Phương ngừng đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Hồi ấy có người tướng mạo khá bảnh thường đến kiếm ta. Mũi người có chỗ giống y. Mỗi khi nhập phòng y vừa niệm kinh vừa đảo mắt sùng sục nhìn ta mà cười hí hí. Đường như y là một vị Lạt Ma.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thế là Hán, Mãn, Mông, Hồi, Tạng đủ cả!

Hai mẹ con cười ồ.

Hết